

Szonett és ellenszonett

Döbrentei Kornélnak

1

Az alkonyat sebtében felragasztott
plakátján átüt még a fény-csiriz
végigsimítja s elbiciklizik
a horizonton a plakátragasztó

és most fölöttem rózsás húsu felhő
fény-ujjal éjlő ágyékán matat
elbűvölő a festett pillanat
s be kár hogy lassan szétfolyik a delnő

nézek a lágyan fénylő rajzolatra
s találgatom mit hirdet mire hív
a sok puha idom és kecses ív

mit kössek és mivel teljék a kamra
s mint új Noé a garatra felöntve
mily tósztot mondjak majd a Vízőzönre

2

A cukormázként csillogó ígért
csipkék habok és női kellemek
elárasztják az alkonyi eget
de foszlik sebesen mi megigézett

s még sebesebben a nyolcvanas évek
díszletei a dezodorozott
hónalj-üléstermek az elnyomott
bűz amely átítatja még a véget

sötétedik a mennyeekre ragasztott
plakát se látszik már a fény-csiriz
felszáradt rég az órán este tíz

minden kihalt a város szélénél
papírszeméttel hempereg a szél
s hol volt hol nem a vén plakátragasztó

(A [Kormos István és Baka István versei](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal](#) →